

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Ver. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

nemq; sceleratum, immundum, Deo abominatū efficiunt. Nam horum criminū immundities natura sua spurca ac terrena est, ciborū autē nulli sunt natura mali.

*Abusus non
usus inquit
has.*

Deinde stolidam illam ac supinam ignorantiam illis obijcit, cum ait: Adhuc & vos sine intellectu estis? v. 16. *ἀσύνετοι ἰσχύοντες*. Non esset autem tantus stupor, si aliud in ciborum usu animam contaminari iudicassent, optimi enim & purissimi alimenti abusus ex corde egrediens hominem contaminat. Ita superbia infidelitatisq; qua veritatem parentis primi comederunt, non fructus iustitiā primogeniā nudavit. Sic ludæos carnes porcorū, & carnes cum sanguine voratæ non suo tactu, sed inobedientia lumen rerum fecerunt. Sic ebrios quotidie non merum, sed intemperantia Deo facit odibiles. Nam ipso proposito legem temperantiæ violandi ante ciborum & vini contactum redduntur immundi.

Videtur hoc quibusdam subtile, nec ad rem facere. Nam hic quærebatur, an discipuli peccent illorū manibus cibos sumendo? Id fieri potest, etsi non sint natura cibi immundi, verum si solum contra legem latā sumantur. Respondeo. Christum tamquam certum statuere, legem non esse ratam, idcirco ex ea causa hominem non contaminare. Imo ipsos cibos nō contaminare. Signum etiam Iudaici stuporis est, quod Christo obijcere violationem legis Moisaicæ non sunt ausi: nam alioqui sanè, nisi alio quodam sensu dixisset, poterant dicere, & eos, qui suillam ederent, & qui in paradiso veritatem pomum attigissent, peccare. Itaque confusi recesserunt, ut notavit Chrysostomus.

§. 2. Accommodant ista licentiæ suæ, quia omni die sibi omnem cibum permissum, & à ieiunio immunitatem sibi noui Epicuræ indulgent. Non coquina quod per os ingreditur, inquit: non ergo caro in quadragesima, non villo tempore cibus, aut potus.

Quibus facile respondent orthodoxi. Non cibos, sed obedientiam, intemperantiam, legis Ecclesiasticæ & diuinæ contemptum reos facere. An qui contra legem Act. 15. 20. iuramentum & suffocatum edebant, non contaminabantur cibis, quos Apostoli prohibuerunt? Imò quos Spiritus Sanctus vitari voluit? Nec tamen natura sanguinis aut suffocatorum immunda fuit: sed legis à legitimo magistratu latæ obligatio vsum rei bonæ illicitum fecit. Sic 1. Cor. 8. 13. propter scandalum ab immolatorijs carnibus abstinere iubet Paulus. Non enim immolatio carnis, quæ idolo offertur eam immundam facit, sed neglectus proximi, qui infirmum sua libertate ledit. Porro Christus hic agit de cibo ex natura sua operante, qui mundus est, nec coquinare potest, multo minus illorū manus, 1. Timoth. 4. Aug. lib. 16. contra Faustum.

VERSUS 12.

Tunc accedentes discipuli eius, dixerunt ei: Scis quia Pharisei audito verbo hoc scandalizati sunt?

QUESTIO I.

Cur scandalizati sint Pharisei?

§. 1. *Christus legem Moysi non violat.* Quod legem Moysi de ciborum delectu Leuit. 11. & 19. & Deut. 14. tot modis inculcatam, abrogare videretur, sed ille loquitur de cibis lege nulla vetitis, & contra eorum errorem, qui cibos immundos iudicabant, agit.

Sic August. contra Adimantum, hinc Manichæos convincit, & probat carnes non esse immundas. Nam quod ad cibos attinet, omnino nihil immundum esse, sed malum esse homini, qui per offensionem manducat, manifestissime apparet. De eo, quod in Leuitico scriptum est; *separate a mundo immundum, & nemo*

mandu et carnem camel, asini, & leporū, & porci, & agnē, & muli, & corui, & vulturū, & reliquorum. Nūquam manifestius plenissima doctus & fraudibus anima huius hominis deprehendi potest, qui tanquam sibi a iurista atq; contraria de veteris testamento capitula obiecit, quam in hoc loco, ubi commemoravit in Leuitico scriptum esse, ut à nonnullis animalium carnibus temperetur. Namq; huic sententiæ illud ex Evangelio creditur opponendum, ubi Dominus dicit: Nihil est ingrediens in hominem coquinans eum, sed ea, quæ procedunt ex eo, coquinant. Hoc si imprudens fecit, nihil cecius, si sciens, nihil sceleratius. Nonne ipse paulo ante posuerat Apostoli testimonium dicentis: Bonum est fratres non manducare carnem, neq; bibere vinum, dum cupit de nouo testamento veteri aduersari, ubi dicitur est: Secundum desiderium animæ tuæ, id est manduca omnem carnem: quomodo ergo nunc placet ei sententia Domini, quæ dicit: Nihil esse ingrediens in hominem quod coquinaret eum, sed ea coquinant quæ de homine procedunt? ubi se ipse abscondit ab hac sententiā? Quod fugiet, dicat mihi, quando immunditiam carnium fugientiam, & à cibis sanctiorū separandam, peruersa & superstitiosa imaginatione continentia præcipit? Ce tē enim si vitam istā non coquinare illa quæ ingreditur in hominē, cum magno errore immundas esse dicunt efcas Manichæi, cum homines carne vescuntur. Si autem immundæ sunt tales efcas, quid de isto testimonio facient quod Evangelica & diuina auctoritate prolata est, ubi Dominus dicit, non inquinari hominem is qui ingreditur in eum, sed is qui procedit de illo? Imò quia contra vetus testamentum Christi verba usurpabant, ipse alterutrum concludit. Vel cibos esse naturā immundos, atq; ita Deum rectē illos prohibuisse: vel Christum rectē negare immundos; atq; ita Manichæorum errorem esse eliminandum. Duo enim illi pugnantiæ docebant. Nempe in veteri lege malè ciborū delectum institutum, & tamē quosdam cibos à Dæmone, non à Deo factos. Nos alia causa ciborum delectum tenemus. Habemus certē apud Clementem Rom. Can. Apost. 68. & constit. Apost. 1. 5. c. 12. & c. 14. & Ignatius Ep. ad Philipp. Clemens Alex. Strom. 1. 7. c. 7. Orig. Hom. 10. in Leuit. Dionys. Alex. ad Basilidem. Iren. Ep. ad Viactorem. Athanas. ad Orthodoxos. Naz. in Baptism. Chryl. integris hominibus. Ath. in vita Antonij. Clemens Alex. 1. 2. Para. c. 1. Cyrillus Catech. 4. Epiph. her. 75. Theoph. Alex. Ep. 3. Paschali. Telephorus Epist. cyclica. c. 1. Amb. 1. 4. de Virginibus. Hier. 1. contra Iovinianum. Aug. 3. contra Faustū c. 5. Leo primus Serm. 4. de ieiunio quadragesimæ. Prosper 1. 2. c. 22. de vite contemplatiua. Fulgentius de fide ad Petrum c. 3. Quamquam quid opus est aliquos nominare, ubi omnes consentiunt?

§. 2. Phariseos relinquendos censet, quod non modo cæci sint, sed duces etiā idcirco cæcorum, ut & ipsi & populus cum eis in foueam cadat. De illis Iustinus de veritate Christi religion. Ad hæc ridiculum quoq; est, in ea vos esse opinionem profelytorum quidem ipsorum apertos esse oculos, vestros autē minime: ac vos audire, cæci & surdi: at illos illuminari: tūc utem ridiculosus etiam multo vobis accidet, si legem (euangelicam) gentibus datā esse dixeritis, & vos neg. illā (Moisaicam) legem noueritis. Vitasset enim ut q; iram Dei, ac filij niqui & vagabundi (secundum vos) le. extrauagantes non essetis: puderetq; vos illum identidē audire, dicentem: Filij, quibus non est fides in ipsis. Quis cæcus, nisi serui mei? & surdus, nisi qui dominatur eis? Audite audientes, & nolite intelligere: & videte visionē, & nolite cognoscere. Esa. 6. Et excæcati sunt serui mei: Cæci scilicet cæcorum duces Matth. 15. Quod si per se etiā non obseruasti aperias aures vestras, & non audisti, an bona sit laus vestra, quæ Deus vos celebrat, & Dei testimonia quæ seruos decet: nimirum nec cruciheris sapienter ista audientes, neq; Deo comminante exhorrescitis: populus certe quidem stultus & durior es. Propterea ecce addam, ut transieram populum huic, dicit dominus: & transferam eos. Et perdam sapientiam sapientum, & intelligentiam intelligentium abscondam.

VERSVS 13.

OVÆSTIO I.

Adami Conzen in Euang. Tom. I.

Refutantur
Manichei.

VERSUS 15.

QVÆSTIO I.

Cur Parabolam vocat Petrus?

Parabolam
cur vocet.